

Pék Pál

Da capo

„letörlöm inkább, amit éltem.”
(Markó Béla)

Távol már az igazaktól,
aki hőköl, megriad,
nem tudva, a való meddig,
hogyan az álom kit mutat.

Tömlöcéből, falat tépve,
más cellákba költözött,
s pokla édes nótáira
hallgat most, ha döng föld.

Jövőtelen röhögne bár
csahosokkal egy soron,
tükreiből zuhan ki az
élete egy hajnalon.

Szél lobog, az idők vermén
görögnek a koponyák,
s lesz, ki bennük örökségét
ismeri föl, önmagát;

azt, aki egy másik korban
elhitte, hogy nem a lét,
sorsa lesz több, bármit üzen
múltjával e rogyant nép.

Ezért kezdi újra mindig,
ezért mondja, lesz ma ok
markolni egy sár-göröngyöt,
s ragyogtatni csillagot.

Gyásszal lobogózva

Szittyós part az végül / hol bemocskolva
fölkél / s mozdulatlan arc / egy földre
csüngő kézfej / félbe tört akácok / vakult
szemű házak / hódögök lidérce is / temeti
a tájat / s gecsemáni kertek / lobogózva
gyásszal / vonják a fiút már / laktatva
halállal / s porladó kezére / nem hajol le
isten / ige volt ma üres / hullám lett a
vízben / éjek ivadéka / látszatot elvetve /
ordasokból zuhan ki / mint a Bárány teste /
ama kézmosáskor / taszítva a fényre /
készüljön a kínra / örök sötétségre -

In puncto

Ha kiveti e törpe kor,
de vele él, akár a fa
- árnyá fogyva, útvesztők közt
vadon-világ ágboga –
elnémul a nyitnikék, és
sárba dől a part,
és fuldoklik és megérzi,
a hullása lesz hazugabb,
csönddé húló lázadással
hogyha benne él még
vakulón, ki fénybe-ölelt
tépett zászlók selymét
poklaiban zuhogtatva
hiszi már, hogy nincs pokol;
belakja a mennygödröt, de
istene az nincs sehol.

Pituk József: Jelenések könyve